

Το Χαμπέρι

φύλλο 1
Μάης 2013
διανέμεται δωρεάν

για την ενημέρωση και την οριζόντια επικοινωνία στη Νέα Φιλαδέλφεια

ΠΟΙΑ ΚΡΙΣΗ;

Ενώ η οικονομική κρίση χτυπά όλο και περισσότερους, ένας κλάδος μοιάζει να περνά τις καλύτερες ημέρες του στη Νέα Φιλαδέλφεια

Τα λουκέτα στις μικροεπιχειρήσεις της περιοχής αυξάνονται μέρα με τη μέρα και οι μέχρι χτες επιχειρηματίες προστίθενται στους χιλιάδες άνεργους της πόλης. Με μια εξαίρεση: καφετέριες, μπαρ και διαφόρων ειδών φαγάδικα ανοίγουν το ένα μετά το άλλο στο κέντρο της πόλης, δίνοντας μια εικόνα ευμάρειας και συνεχιζόμενης καλοπέρασης.

Σήμερα, μόνο μέσα στον κύκλο που ορίζουν οι οδοί Ν. Τρυπιά και Σμύρνης, λειτουργούν 71 καφετέριες, μπαρ, σουβλατζιδικά, ταβέρνες και άλλα παρεμφερή καταστήματα που διαθέτουν κάποια μορφή τραπεζοκαθισμάτων. Πρόκειται για εντυπωσιακό αριθμό, αν λάβει κανείς υπόψη ότι η ίδρυση τέτοιων καταστημάτων επιτρέπεται μόνο στις οδούς Δεκελείας, Ν. Τρυπιά, Βρουύλων, Σάρδεων, Εθνικής Αντιστάσεως, Αγ. Τριάδος, Προύσης και σε τμήματα των οδών Φαναρίου και Σμύρνης – ο υπόλοιπος προσφυγικός συνοικισμός χαρακτηρίζεται περιοχί

«αμιγούς κατοικίας» και άρα τέτοιες χρήσεις απαγορεύονται από τον νόμο.

Ο Δήμος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας δεν μας διευκολύνει να παρακολουθήσουμε πόσα ακριβώς καταστήματα έχουν ανοίξει τα τελευταία τρία χρόνια σ' αυτούς τους δρόμους, καθώς από τον Μάρτη του 2010 που ξεκίνησε να λειτουργεί η «Διαύγεια» για τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, δεν έχει δημοσιεύσει καμιά προέγκριση ή τελική έγκριση αδειών λειτουργίας καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος, όπως υποχρεούται από τον νόμο. Δεν έχει δημοσιεύσει, επίσης, παρά μία μόνο απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου που αφορά την παραχώρηση δημοσίου χώρου για τραπεζοκαθίσματα.

Πίσω από τη βιτρίνα

Όμως το κύριο πρόβλημα δεν είναι οι παραλείψεις της δημοτικής γραφειοκρατίας. Αντιθέτως, βρίσκεται πίσω από την λαμπερή βιτρίνα της «νέας παραλιακής λεωφόρου» του φιλαδελφειώτικου κέντρου, όπου κρύβεται μια ζοφε-

ρή πραγματικότητα. Εκατοντάδες Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενοι παλεύουν για το πολύτιμο νυχτοκάματο κάτω από δύσκολες συνθήκες. Το «Χαμπέρι» έκανε ρεπορτάζ και επιχειρεί να καταγράψει την κατάσταση που επικρατεί. Για λόγους προστασίας των συνομιλητών μας, δεν δημοσιεύουμε τα στοιχεία τους, τα οποία είναι στη διάθεση της εφημερίδας.

Σύμφωνα με το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών και λοιπών εργαζομένων του κλάδου του επισιτισμού, οι θέσεις εργασίας σε καφετέριες, μπαρ και άλλα καταστήματα εστίασης καλύπτονται από εργαζόμενους που στις περισσότερες περιπτώσεις είναι νέοι και ανασφάλιστοι. Αν και εργάζονται πέραν του οκταώρου δεν πληρώνονται υπερωρίες. Αν και δουλεύουν σκληρότερα τα βράδια και τις Κυριακές, δεν παίρνουν τις νόμιμες προσαυξήσεις. Κι αν θελήσουν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, αντιμετωπίζουν την οργισμένη αντίδραση αφεντικών και υπεύθυνων καταστημάτων.

Την εικόνα αυτή επιβεβαιώνει και το ρεπορτάζ μας στη Νέα Φιλαδέλφεια: «Δούλευα πέρσι σε καφετέρια που έχει πλέον κλείσει», μας λέει ο συνομιλητής μας. «Έκανα βάρδιες 10-11 ωρών, όπου παράλληλα εξυπηρετούσα τον κόσμο, έκανα τόνους λάντζας και τις καθαριότητες του μαγαζιού. Ο εργοδότης μου αρνιόταν να υπογράψει στο υποχρεωτικό ατομικό βιβλιόριο υγείας μου, διότι θα φαινόταν έτσι ότι εργαζόμουν σ' αυτόν και θα είχε υποχρεώσεις έναντι του ΙΚΑ. Το τριήμερο της Πρωτομαγιάς δούλεψα τρία συνεχόμενα δεκαεξάωρα. Όταν ένας συνάδελφος έκανε μια παρατήρηση στο αφεντικό του για τη συμπεριφορά του απέναντι σε άλλο υπάλληλο, αυτός του απάντησε "κάνε τη δουλειά σου εσύ και κόκο"».

Πληρώνουν για να δουλεύουν

«Έχουν περάσει δεκάδες υποψήφιοι εργαζόμενοι από το μαγαζί που δούλευα μέχρι πρότινος», μας λέει άλλος εργαζόμενος. «Τους προσλαμβάνουν δοκιμα-

στικά χωρίς αμοιβή για τις μέρες με τη μεγαλύτερη πελατεία και τους διώχνουν όταν έρθει η Δευτέρα. Κατά τη διάρκεια της βάρδιας, απαγορεύεται να καθίσεις, να μιλήσεις με τους συναδέλφους σου ή να καπνίσεις. Το χειρότερο είναι ότι αυτοί που ασκούν τη μεγαλύτερη τρομοκρατία προς το προσωπικό δεν είναι τα αφεντικά, αλλά οι υπεύθυνοι καταστήματος, που δεν ξέρω αν παίρνουν κάτι παραπάνω για τις ευθύνες που αναλαμβάνουν».

«Υπάρχει μαγαζί που χρέωνε τα σπασμένα διαφημιστικά ποτήρια στους εργαζόμενους, όπως επίσης κι άλλο που προσπάθησε να πουλήσει στους σερβιτόρους τις μπλούζες που ήταν υποχρεωμένοι να φοράνε», λέει άνθρωπος που έχει εργαστεί κατά καιρούς σε διάφορα καταστήματα της περιοχής. «Βέβαια δεν είναι όλα τα αφεντικά ίδια. Υπάρχουν εργοδότες συνεπείς στις τυπικές τους υποχρεώσεις. Για πολύ κόπο, πάντως, η πραγματικότητα της δουλειάς είναι σκληρή και δύσκολη». «Οι πελάτες απαιτούν να

χαμογελώ όταν τους εξυπηρετώ κι αγνοούν το γεγονός ότι όλος ο κλάδος δουλεύει με μεροκάματα των 20 ή 30 ευρώ το δεκάωρο, χωρίς ένσημα ή άλλες πρόσθετες απολαβές. Είναι φοβερό ότι οι άνθρωποι μόλις σχολάσουν απ' τη δουλειά και πάνε να πιουν έναν καφέ ή ένα ποτό ξεχνούν πόσο δύσκολο είναι να είσαι εργαζόμενος», μας λέει μια σερβιτόρα που εργάζεται σε κατάστημα της περιοχής.

Ορισμένοι προσεγγίζουν το ζήτημα με κάπως διαφορετικό τρόπο: «Μη γράψετε για τα μεροκάματα», μας είπε ένας έμπειρος μάγερμα. «Γίνεται να παραπονηόμαστε εμείς, την ώρα που υπάρχουν τόσο εξευτελιστικοί μισθοί σε άλλους κλάδους και τόσσοι άνεργοι που δεν έχουν δεκάρα στην τσέπη;». Το ερώτημα είναι πράγματι δύσκολο ν' απαντηθεί. Εκείνο όμως που είναι σίγουρο, είναι πως πίσω από την ξενόιαστη διάθεση των κεντρικών δρόμων της πόλης κρύβεται μια άβολη αλήθεια που όλοι αποσιωπούν.

Ο ρεπόρτερ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΜΠΕΡΙ;

«Χρειάζομαι άλλη μια εφημερίδα;» μπορεί να σκεφτείτε κρατώντας το πρώτο φύλλο του «Χαμπεριού» στα χέρια σας. Έχετε διαβάσει κάπου αλλού για το γεγονός ότι στην πόλη μας, τη Νέα Φιλαδέλφεια, το βράδυ της Παρασκευής 5 Απριλίου, οδηγός λεωφορείου ανάγκασε 50 περίπου μετανάστες να αποβιβαστούν, απλά επειδή αισθάνθηκε «άβολα» με την παρουσία των ήσυχων συνανθρώπων μας στο δρομολόγιό του; Ακούσατε ποτέ στον Σκάι, το Mega ή τον Ant 1 για τις συνθήκες εργασίας στα διασκεδαστήρια της γειτονιάς μας; Μάθατε από κάποιο άλλο μέσο ότι, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, σχεδόν 258.000 Σομαλοί πέθαναν από πείνα απ' τον Οκτώβριο του 2010 ως τον Απρίλιο του 2012;

Συνήθως αυτά τα χαμπέρια δεν τα μεταδίδουν, από αδιαφορία ή σκοπίμως για να μη βάζουν τον αναγνώστη σε σκέψεις. Σε σκέψεις ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι για να φτιαχτεί ο κόσμος μας, σκέψεις ότι αν πάρουμε τα πράγματα στα χέρια μας – αντί να τα αφήσουμε σε αυτούς που κακώς τους δίνουμε κάθε 4 χρόνια την εντολή να καθορίζουν τη μοίρα μας – η γειτονιά μας θα μπορούσε να είναι πιο ανθρώπινη, πιο ζωντανή και απλά πιο όμορφη. Αυτό τον σκοπό έχουν τα χαμπέρια μας, να σας δημιουργούν τέτοιες σκέψεις. Και αν θέλετε να γνωρίσετε τους ανθρώπους που στέκονται πίσω από αυτήν την εφημερίδα, ελάτε να μας βρείτε στη Στρούγκα, τον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο της οδού Δεκελείας 116. Το πλούσιο πρόγραμμά της με θέατρο, κινηματογράφο, παιδικά εργαστήρια, συναυλίες, συλλογικές κουζίνες, αθλητικές, κοινωνικές και πολιτικές εκδηλώσεις μπορείτε να το βρείτε στις επόμενες σελίδες. Ή απλώς ελάτε μια βόλτα από εκεί κάποια Τρίτη μετά τις 8.30 που κάνουμε τις συνελεύσεις μας ή κάποια Πέμπτη ή Παρασκευή μετά τις 8, που λειτουργεί καφεενείο. Ποιος ξέρει, μπορεί σε λίγο καιρό να γράφετε κι εσείς τις ειδήσεις και τις σκέψεις σας στο «Χαμπέρι». Επειδή αυτή εδώ δεν είναι άλλη μια εφημερίδα. Είναι μια άλλη εφημερίδα!

σελ.2

Να μπούμε
στα άδεια
σπίτια!

Η εγκατάσταση των
πρώτων προσφύγων
στον Ποδονίφτη πριν
από 86 χρόνια

σελ.4

Τι κρύβει
η «χρυσή»
επένδυση
της Χαλκιδικής;

Το «Χαμπέρι» κυκλοφορεί σε χίλια αντίτυπα και διανέμεται δωρεάν κι από χέρι σε χέρι. Συντάσσεται από ομάδα εργασίας της συνέλευσης του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού χώρου «Στρούγκα». Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν την άποψη των συντακτών τους. Θα μας βρείτε στην κατάληψη της Στρούγκας, Δεκελείας 116, Νέα Φιλαδέλφεια, κάθε Τρίτη μετά τις 8.30 μμ που πραγματοποιούνται οι συνελεύσεις μας και κάθε Πέμπτη και Παρασκευή μετά τις 8 μμ που λειτουργεί καφεενείο. Για τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες της Στρούγκας μπορείτε να ενημερώνεστε από τις αφίσες στους τοίχους της πόλης και στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://strouga.espivblogs.net>. E-mail επικοινωνίας: haberi@espiv.net

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Να μπορούμε στα άδεια σπίτια!

Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ
ΣΤΟΝ ΠΟΔΟΝΙΦΤΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 86 ΧΡΟΝΙΑ

Οι μικρασιάτες πρόσφυγες πρωτοεγκαταστάθηκαν στη Νέα Φιλαδέλφεια το 1927. Από το 1922 που είχαν έρθει στην Ελλάδα, ζούσαν σε προσωρινούς συνοικισμούς, που είχαν βέβαια χρονίσει. Ένας απ' αυτούς ήταν ο συνοικισμός Κωνσταντινουπόλεως, που βρισκόταν στους Αμπελόκηπους, δίπλα στο Γηροκομείο, εκεί που σήμερα βρίσκονται τα προσφυγικά της Πανόρμου. Στις 28 Ιουλίου 1927, η ξύλινη παραγκούπολη των προσφύγων πήρε φωτιά εξαιτίας της αμέλειας μιας νοικοκυράς. Καταστράφηκαν ολοσχερώς 9 οικοδομικά τετράγωνα με 510 τέτοιες παράγκες. Εκεί κατοικούσαν 2.500 πρόσφυγες με καταγωγή κυρίως από την Κωνσταντινούπολη και την Προποντίδα. Οι παράγκες ήταν σε μικρή απόσταση μεταξύ τους, οι στέγες ήταν στρωμένες με πισσόχαρτο και δίκτυο ύδρευσης δεν υπήρχε. Η φωτιά κατέστρεψε τα πάντα, αφήνοντας τους κατοίκους του συνοικισμού άστεγους και πρόσφυγες για δεύτερη φορά σε λίγα μόνο χρόνια. Δυο μικρά παιδιά βρήκαν το θάνατο μέσα στις φλόγες εκείνο το απόγευμα.

Ο υπουργός Υγείας, Προνοίας και Αντιλήψεως επισκέπτεται λίγες ώρες μετά την πυρόπληκτη περιοχή. Εκείνο το διάστημα η κατασκευή του συνοικισμού της Νέας Φιλαδέλφειας είχε ολοκληρωθεί, η πόλη, όμως, δεν είχε ακόμη κατοικηθεί και βρισκόταν σε εξέλιξη η διαδικασία εξαγοράς των οικημάτων. Το πλήθος των Αμπελοκήπων περικυκλώνει τον υπουργό και ζητάει να μεταφερθεί στα άδεια σπίτια. Ο υπουργός χαρακτηρίζει θεομηνία την καταστροφή, τους υπόσχεται τροφή και νερό και προτείνει να παραμείνουν σε σκηνές στην περιοχή του καμένου συνοικισμού ή να μεταφερθούν προσωρινά σε κοντινές στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Στις θορυβώδεις αποδοκιμασίες του πλήθους, ο υπουργός απαντά με μια υπόσχεση: το επόμενο πρωί θα διατάξει την μεταφορά όσων πυροπαθών δεν μείνουν στις σκηνές στον ακατοίκητο Ποδονίφτη «μέχρι τής όριστικότερας διευθετήσεως του ζητήματος τής στέγης». Την ίδια ώρα, δυο λόχοι του πεζικού μετακινούνται στον Ποδονίφτη για να διασφαλίσουν ότι τα σπίτια του νέου συνοικισμού δε θα καταληφθούν βίαια από τους πληγέντες.

Οι πυροπαθείς περνούν μια δύσκολη νύχτα στους Αμπελόκηπους: ορισμένοι φιλοξενούνται σε σκηνές παράγκες δεν έχουν καεί, λίγοι διανυκτερεύουν στους κοντινούς στρατώνες και οι περισσότεροι στην ύπαιθρο, χωρίς σκηνές, σκεπάσματα και ρούχα – κυρίως, όμως, χωρίς ορατό αύριο. Το επόμενο πρωί, η οργή έχει κορυφωθεί. Από το ξημέρωμα σχηματίζονται ομάδες που σκέφτονται τη βίαιη κατάληψη των οικημάτων του Ποδονίφτη. Στις 8 το πρωί, στριμώχνουν σ' ένα δωμάτιο την Επιτροπή Πυροπαθών που είχε σχηματιστεί την προηγούμενη ημέρα καθ' υπόδειξιν του υπουργού. Η επιτροπή, που απαρτίζεται από τον αστυνόμο του συνοικισμού, τον επόπτη, τον ιερέα και τον πρόεδρο της κοινότητας, υποχρεώνεται να μεταφέρει στον υπουργό το λαϊκό αίτημα. Ο υπουργός Προνοίας δεν έχει και πολλές επιλογές και εντέλει παραχωρεί οριστικά μέρος

των οικημάτων του Ποδονίφτη σ' όσους δεν θέλουν να παραμείνουν στον «πρός άνεγερσιν» συνοικισμό του Γηροκομείου. Γύρω στις 350 οικογένειες δηλώνουν το ίδιο πρωί ότι θέλουν να μετακομίσουν. Αργότερα την ίδια μέρα, άλλες 100 περίπου οικογένειες ακολουθούν τις πρώτες. Έχει μεσολαβήσει η διανομή των «βοηθημάτων», η οποία περιγράφεται ως εξής στις εφημερίδες της 30ης Ιουλίου 1927: «Τὴν 1ην μ.μ. κατέφθασαν δύο αὐτοκίνητα φέροντα μηδαμινὴν ποσότητα τυροῦ, μερικὰ κυττὰ γάλακτος καὶ ὀλίγους ἄρτους. Ἐκ τούτων ὁ μὲν τυρὸς κατέστη ἀόρατος μέχρις ἑσπέρας, τὸ γάλα ἐπίσης, αἱ δὲ ἑλαίαι εἰς ἐλαχίστην ποσότητα ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα τῶν θυμάτων τοῦ Κράτους. Μερικοὶ ψάθινοι πίλοι [σ.σ. καπέλα] ἐκδρομῆς ἀποσταλέντες διὰ τοὺς ἐξακριωθέντας ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν ἥλιον πυροπαθεῖς, διενεμήθησαν μόλις τὴν 7.30 μμ καὶ κατὰ τρόπον ποῦ κατεξείσθησαν ὅλοι».

Νεαροὶ πυροπαθεῖς φωτογραφίζονται ἔξω ἀπ' τὸ καινούργιο τους σπιτικό φορώντας τα ψάθινα καπέλα τῆς «βοήθειας», λίγο μετά την ἀφιξή τους στον Ποδονίφτη

Το απόγευμα, πραγματοποιείται συγκέντρωση που καλεί το Ενιαίο Μέτωπο Εργατῶν-Αγροτῶν. Οι χωροφύλακες επιχειρούν να συλλάβουν έναν πωλητή του Ριζοσπάστη, έναν πρόσφυγα που διανέμει προκήρυξη του ΕΜΕΑ, αλλά και τον βουλευτή του ΕΜΕΑ Κυριακόπουλο. Καμιά απ' αυτές τις συλλήψεις δεν πραγματοποιείται τελικά κατόπιν παρέμβασης των προσφύγων. Στο μεταξύ, από τις 3 το μεσημέρι έχει ξεκινήσει η μεταγωγή των πυροπαθών στον μακρινό Ποδονίφτη με στρατιωτικά οχήματα. Κι αυτή δεν είναι χωρίς παρατράγουδα: «Κατὰ τὴν μετακόμισιν ἤρχισαν ἐκ νέου συμπλοκαὶ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ ὑπουργείου. Τὸν ἀνώτερον ὑπάλληλον Παπαϊωάννου ὕβριζοντα τοὺς πρόσφυγας καὶ ἀποπειραθέντα νὰ συλλάβῃ δίοπον τοῦ ναυτικού, πρόσφυγα, ἐγριουχάρισαν ἀγρίως ἅπαντες οἱ

παρευρισκόμενοι γενομένων δὲ ἀκολούθως συζητήσεων καὶ ἐπιμένοντος τοῦ ἐν λόγω ὑπάλληλου ὅτι δὲν τρέφεται ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τὸν ἐργαζόμενον Λαοῦ, ἢ πρόγκα ἐπανελήφθη ἐκ νέου».

Στον μακρινό Ποδονίφτη η δημοσία δύναμη προσπαθεῖ να ελέγξει την κατάσταση: «Κατὰ τὴν μετακόμισιν ἰσχυραὶ περίπολοι πεζικοῦ, μ' ἐφ' ὄπλου λόγην, ἐσταμάτων τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἤλεγχον τὰς ὑπὸ τοῦ Παπαϊωάννου ἀποστελλομένας διατακτικὰς ἐγκαταστάσεις. Τὸ τοιοῦτον εἶχε καὶ τὴν κωμικὴν του πλευρὰν ἀπαγορευομένης τῆς διόδου εἰς τὰ διερχόμενα διὰ τὰ χωριά τῆς Ἀττικῆς αὐτοκίνητα καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ρωμαντικά ζεύγη. (...) Ἀρκεταὶ οἰκογένειαι, διανυκτερεύουν ἀκόμη ἔξω τῶν οικημάτων».

Κάπως ἔτσι ἐφτάσαν στον Ποδονίφτη οι πρώτοι πρόσφυγες κάτοικοί του, πριν από 86 χρόνια: πεινασμένοι, διψασμένοι, με καμένα όλα τους τα υπάρχοντα και με τα χέρια τους λερωμένα από τις στάχτες της «αποκατάστασης» που τους επιφύλαξε το ελληνικό κράτος μετά την περιπέτεια του 1922. Είχαν, όμως, αρκετή αποφασιστικότητα για να επιβάλλουν την καλύτερη διαθέσιμη λύση στο θεμελιώδες ζήτημα της στέγης και αρκετή δημιουργικότητα για να αρχίσουν απ' την αρχή τη ζωή τους στη Νέα Φιλαδέλφεια, τη νέα τους πατρίδα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΚΟΣΜΟ

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ: Πάνω από 1100 εργάτες κλωστοϋφαντουργίας σκοτώθηκαν όταν το οκταώροφο κτίριο που εργάζονταν κατέρρευσε. Οι νεκροί έρχονται να προστεθούν στους 700 περίπου εργάτες κλωστοϋφαντουργίας που έχουν σκοτωθεί στον τόπο της δουλειάς τους από το 2005 ως σήμερα. Ο κλάδος της κλωστοϋφαντουργίας στο Μπαγκλαντές έχει κύκλο εργασιών 20 δις δολάρια και απασχολεί 4 εκατομμύρια εργάτες.

ΣΟΥΔΑΝ: Τουλάχιστον 60 άνθρωποι σκοτώθηκαν και 40 τραυματίστηκαν, όταν κατέρρευσε ορυχείο χρυσού στο Νταφούρ του Νότιου Σουδάν. Το ατύχημα συνέβη στις 29/4 και μέχρι την Παρασκευή 3/5 εννέα ακόμη άνθρωποι που επιχειρήσαν να σώσουν τους εργάτες εγκλωβίστηκαν στο ορυχείο.

ΣΟΜΑΛΙΑ: Σχεδόν 258.000 Σομαλοί πέθαναν από πείνα από τον Οκτώβριο του 2010 έως τον Απρίλιο του 2012, στη διάρκεια της σοβαρής επισιτιστικής κρίσης που προκάλεσαν έξι μήνες λιμού, σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ που δημοσιεύτηκε τις πρώτες μέρες του Μάη.

ΙΣΠΑΝΙΑ: 75.000 διαταγές έξωσης εκτελέστηκαν το 2012 στην χώρα, ενώ οι τράπεζες κίνησαν διαδικασίες κατάσχεσης κατοικιών εναντίον 65.000 δανειοληπτών. Σε 40.000 περίπου περιπτώσεις οι δανειολήπτες έχασαν τα σπίτια τους. Ωστόσο, η περιφερειακή κυβέρνηση της Ανδαλουσίας αποφάσισε να πάρει τον έλεγχο των κατοικιών που ανήκουν σε τράπεζες για τρία χρόνια, αν οι οικογένειες που κατοικούν σ' αυτές διατρέχουν «κίνδυνο αποκλεισμού» και απειλούνται με έξωση. Με τον ίδιο νόμο, επιβάλλονται πρόστιμα σε τράπεζες που διαθέτουν άδεια σπίτια τα οποία αρνούνται να νοικιάσουν.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Μια 67χρονη γυναίκα με αναπηρία έχασε την ζωή της μετά από την έξωση από το σπίτι της. Η Ρόζμαρι Φ. πέθανε την νύχτα της 12ης Απριλίου σε ίδρυμα για άστεγους. Δυο μήρες πριν, η αστυνομία την είχε πετάξει από το σπίτι της γιατί χρωστούσε ενοίκια.

ΙΝΔΙΑ: Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε μετά από επταετή δικαστικό αγώνα προσφυγή της πολυεθνικής φαρμακευτικής εταιρείας Novartis για διατήρηση εμπορικής πατέντας σε φάρμακο για τον καρκίνο. Η απόρριψη της προσφυγής σημαίνει ότι οι Ινδοί ασθενείς θα μπορούν να προμηθεύονται αντίγραφα του μέχρι σήμερα προστατευόμενου φαρμάκου στην τιμή των 175 δολαρίων το μήνα, αντί των 2.600 δολαρίων τον μήνα που χρέωνε η Novartis.

ΑΓΓΛΙΑ: Πολιτική λιτότητας χωρίς μνημόνιο. Η κυβέρνηση πέρασε από τη βουλή νόμο με τον οποίον αυξάνεται η φορολόγηση των φτωχών και μειώνεται η φορολόγηση των πλουσίων. Ταυτόχρονα αυξάνεται η ηλικία συνταξιοδότησης από τα 65 στα 66 έτη και μειώνεται ο μέγιστος χρόνος παροχής επιδόματος ανεργίας σε 12 μήνες.

ΑΪΤΗ-ΗΠΑ: Μόνο 1% από το 1,5 δις δολαρίων της οικονομικής βοήθειας που έστειλαν οι ΗΠΑ στην Αϊτή μετά τον φονικό σεισμό του 2010 κατέληξε πράγματι στους σεισμόπληκτους. Όπως αποκάλυψε πρόσφατα το Κέντρο για την Οικονομική και Πολιτική Έρευνα (Center for Economic and Policy Research) της Ουάσινγκτον, το 99% του ποσού πήγε σε τσέπες εταιρειών αμερικάνικων συμφερόντων.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Σε εξέλιξη βρίσκεται η δίκη της υπόθεσης της γερμανικής φασιστικής ομάδας NSU που κατηγορείται για τη δολοφονία οκτώ Τούρκων, ενός Έλληνα και μίας Γερμανίδας αστυνομικού. Η δίκη είχε ήδη καθυστερήσει εδώ και εβδομάδες διότι το δικαστήριο δεν είχε διαθέσει διαπιστεύσεις σε δημοσιογράφους από την Τουρκία και την Ελλάδα.

ΜΕΞΙΚΟ: Κατά τη περίοδο της κυβέρνησης του δεξιού προέδρου Φελίπε Καλντερόν (2006-2012), τα σώματα ασφαλείας συμμετείχαν στην εξαφάνιση ατόμων, σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα της Human Right Watch. Η έρευνα περιλαμβάνει 250 υποθέσεις εξαφανισμένων ατόμων, στις 149 εκ των οποίων υπάρχουν αποδείξεις για ανάμιξη κρατικών αρχών, όπως του στρατού και της αστυνομίας. Σε 60 περιπτώσεις μέλη των κρατικών οργανισμών συνεργάστηκαν με εγκληματικές ομάδες για την είσπραξη λύτρων.

Από τη δραστηριότητα της Στρούγκας

Η σελίδα αυτή της εφημερίδας μας είναι αφιερωμένη στη Στρούγκα και πιο συγκεκριμένα στις εκδηλώσεις που έγιναν από τη συνέλευση το περασμένο διάστημα. Μέσα απ' αυτήν, θέλουμε να γνωρίσουν τη Στρούγκα όσοι δεν την ξέρουν ήδη μέσα από τις δράσεις και τις εκδηλώσεις της. Θα κάνουμε, λοιπόν, μια σύντομη ανασκόπηση των εκδηλώσεων των δύο τελευταίων μηνών.

τη σελίδα επιμελήθηκε ο η.

Αναπηρία και "αποκλεισμοί": Μύθοι και πραγματικότητα

Σε ποιο βαθμό υπάρχει όντως αυτό που ονομάζεται «κοινωνικός αποκλεισμός»; Και αν υπάρχει, προκύπτει από την καθημερινότητα των ατόμων με αναπηρίες ή μήπως είναι μια αντίληψη «κατασκευασμένη», ένα στερεότυπο που πρέπει να αποδομηθεί γιατί απλώς δεν υφίσταται ως πραγματικότητα;

Πάνω σε αυτά, κυρίως, τα ερωτήματα, θελήσαμε να ανοίξουμε μία συζήτηση στην τοπική κοινωνία της Νέας Φιλαδέλφειας, γιατί θεωρούμε ότι είναι βάσιμα και απασχολούν μεγάλο κομμάτι της. Έτσι, το Σάββατο 2/3 και την Κυριακή 3/3 πραγματοποιήθηκε ένα διήμερο αφιερωμένο στο ζήτημα της αναπηρίας.

Η πρώτη ημέρα ξεκίνησε με μια συζήτηση πάνω στο ζήτημα του κοινωνικού αποκλεισμού των ατόμων με αναπηρία, στην οποία ιδιαίτερα σημαντική ήταν η παρουσία των ίδιων των ατόμων που τη βιώνουν καθημερινά. Η εμπειρία τους και η αντίληψη τους πάνω σε αυτά τα ζητήματα μας βοήθησε να συζητήσουμε και να σκεφτούμε για το κατά πόσο η κοινωνία στην οποία ζούμε αποκλείει συνειδητά οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια που θεσπίζει η ίδια, χαρακτηρίζοντας το ως μη φυσιολογικό. Πώς μπορείς να μιλάς για ένταξη ή να ευαγγελίζεσαι μια κοινωνία ίση για όλους, όταν ήδη έχεις δημιουργήσει ένα κόσμο με σαφή χαρακτηριστικά στον οποίο οποιαδήποτε διαφορετικότητα δεν χωράει; Πού αρχίζουν και πού τελειώνουν οι δυσκολίες που γεννιούνται από την ίδια την αναπηρία του ατόμου και πού αυτές που δημιουργούνται από την αδυναμία της κοινωνίας να κατανοήσει την διαφορετικότητα και να γίνει μια κοινωνία ισότητας; Με ποιο τρόπο μπορούμε όλοι μαζί να διεκδικήσουμε ένα διαφορετικό κόσμο; Αυτά και πολλά ακόμη ερωτήματα τέθηκαν προς συζήτηση, με στόχο όχι τόσο την απάντησή τους, αλλά την αρχική γνωριμία και τη δημιουργία προβληματισμών και σκέψεων πάνω σε αυτό το μεγάλο θέμα. Η βραδιά έκλεισε με την προβολή της αριστουργηματικής ταινίας της ομάδας χορού DV8 με τίτλο «The cost of living» (Το κόστος της ζωής).

Η δεύτερη μέρα ήταν αφιερωμένη στους μικρούς μας φίλους. Το παιδικό εργαστήριο της Κυριακής 3/3, με τίτλο «Μια μαργαρίτα μ' ένα πέταλο λιγότερο» βασισμένο στο ζήτημα της αναπηρίας, ξεκίνησε με την ανάγνωση του παραμυθιού «Η Μαργαρίτα». Αναφέρεται στις σχέσεις των μαργαριτών με μία μαργαρίτα που έχει ένα πέταλο

λιγότερο, στον αποκλεισμό της από τις άλλες και την εξομάλυνση των σχέσεών τους, όταν αυτές καταλαβαίνουν ότι ουσιαστικά δε διέφερε. Ακολούθησε συζήτηση με τα παιδιά πάνω στο θέμα αυτό και οι καθιερωμένες μας κατασκευές πάνω στο θέμα του παραμυθιού.

Το θέμα της αναπηρίας και του αποκλεισμού, προφανώς και δεν έκλεισε με το διήμερο αυτό. Ίσως να γίνει μία αρχή για να ανοίξει ένας διάλογος ευρύτερος στην περιοχή μας.

Αλήθειας Ψιμύθια... παραμύθια!

Το Σάββατο 9/3 η Λέσχη Ανάγνωσης Ν. Φιλαδέλφειας, «Έπεα Πτερόεντα» επισκέφτηκε τη Στρούγκα για ένα αναλόγιο παραμυθιού. Η ανάγνωση παραμυθιών ξεκίνησε κατά τις 9 μ.μ. και διήρκεσε για άγνωστο πόσες ώρες, αν δεν κοιτάζαμε τα ρολόγια μας στο τέλος της εκδήλωσης!

Σχέδιο Αθηνά: Σχέδιο διάλυσης της τρίτοβάθμιας εκπαίδευσης

Την Πέμπτη 14/3 έγινε μία ακόμα εκδήλωση πάνω στο ζήτημα της Παιδείας, αυτή τη φορά. Η συζήτηση ξεκίνησε με μια ιστορική αναφορά στους διάφορους νόμους που οι κυβερνήσεις έχουν κατά καιρούς προσπαθήσει να εφαρμόσουν στην παιδεία και συνεχίστηκε με μια ανάλυση του «Σχεδίου Αθηνά»: πώς διαλύει τον ακαδημαϊκό χάρτη με μη ακαδημαϊκά κριτήρια, με μόνο γνώμονα την οικονομία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, πώς αλλάζει εν μία νυκτί τη ζωή χιλιάδων φοιτητών που πρέπει να αλλάξουν πόλη και πώς συνδέει, χωρίς προσχήματα, την μόρφωση με τις επιχειρήσεις.

Το «Σχέδιο Αθηνά» ήταν η αφορμή, λοιπόν, για ένα διάλογο με θέμα την παιδεία που δε στάθηκε, όμως, μόνο εκεί. Τι παιδεία θέλουν οι κυβερνώντες και τα αφεντικά τους να έχουμε και πώς προσπαθούν διαχρονικά να τη δημιουργήσουν; Τι παιδεία θέλουμε εμείς και πώς τη διεκδικούμε; Είναι μερικά από τα ερωτήματα, γύρω απ' τα οποία κινήθηκε η συζήτηση. Ιδιαίτερο νόημα έδωσε σ' αυτή, η συμμετοχή φοιτητών, που έβαλαν θεωρητικά ζητήματα για την παιδεία στη βάση της καθημερινότητας: πώς δηλαδή επηρεάζεται η παιδεία αλλά και η φοιτητική καθημερινότητα από τις διάφορες νομοθετικές παρεμβάσεις και πώς απαντούν μαθητές και φοιτητές σε αυτές.

Παρεμπιπτόντως, χαρήκαμε για τον διάλογο που ξεκίνησε, έστω και ιντερνετικά, σε ένα από τα τοπικά μπλογκ, με αφορμή τον τίτλο της εκδήλωσης. Ακόμα κι έτσι, μέσα από

σχόλια στο ίντερνετ, είναι θετικό να ανοίγουν κουβέντες που βάζουν την τοπική κοινωνία στη διαδικασία να προβληματιστεί και να τοποθετηθεί πάνω σε ζητήματα που την αφορούν - το σχέδιο Αθηνά αφορά, άλλωστε και σχολεία της Φιλαδέλφειας, πέρα από τις συνολικότερες κοινωνικές συνέπειές του.

4 χρόνια Στρούγκα: τριήμερο εκδηλώσεων 5-7 Απριλίου

Βιβλιοπαρουσίαση: Arditi del Popolo

Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για τα τέταρτα γενέθλια της Στρούγκας, την Παρασκευή 5 Απριλίου έγινε παρουσίαση του βιβλίου του Andrea Staid «Arditi del Popolo» με θέμα τον πρώτο ένοπλο αγώνα ενάντια στο φασισμό 1921-1922, από τις εκδόσεις Ευτοπία. Η παρουσίαση ξεκίνησε με προβολή βίντεο για τον αντιφασισμό στην Ιταλία και ακολούθησε συζήτηση με θέμα "Ο μαχητικός αντιφασισμός τον Μεσοπόλεμο και η προβολή του στο σήμερα". Από τα ζητήματα που θίχτηκαν, ξεχώρισε η γόνιμη αντιπαράθεση για το ζήτημα των τακτικών μετωπικών συμμαχιών απέναντι στο φασιστικό φαινόμενο.

Συναυλία

Το Σάββατο 6 Απριλίου πραγματοποιήθηκε συναυλία με τα συγκροτήματα Αρχή του Τέλους, Indico, Waxing Gibbous και την έκπληξη που προανήγγελε η αφίσα, τους πιτσιρικάδες Overthron. Εκατοντάδες φίλοι ήρθαν για να γιορτάσουμε όλοι μαζί τα τέταρτα γενέθλια της Στρούγκας, και φάνηκαν να περνάνε καλά, τόσο στη συναυλία, όσο και στο σύντομο πάρτι που ακολούθησε.

Παιδικό εργαστήριο

Άλλη μια Κυριακή μάς βρήκε από το πρωί στη Στρούγκα για το παιδικό μας εργαστήριο, μαζί με δεκάδες παιδιά. Αυτή τη φορά είπαμε να μοιραστούμε τη χαρά μας για τα τέσσερα χρόνια της κατάληψης, κι έτσι το ριζάμε στη ζαχαροπλαστική. Φτιάξαμε τούρτες και μάφιν, από τις οποίες, δυστυχώς, δεν σας κρατήσαμε κομμάτι!

Θεατρική παράσταση

Το βράδυ της Κυριακής 7 Απριλίου, είδαμε την θεατρική παράσταση "Κρίσις..." με τον Βαγγέλη Λιοδάκη και τον Θανάση Βαλάσκα, από το ομώνυμο μυθιστόρημα του Αρκάδιου Λευκού, σε θεατρική διασκευή Αντώνη Παπαϊωάννου και σκηνοθεσία Τόνιας Σταυροπούλου.

Το μυθιστόρημα, ένα σκληρό, μαύρο και σαρκαστικό αφήγημα, κυκλοφόρησε το 1934 σε εποχή οικονομικής κρίσης και ξάφνιασε τους λογοτεχνικούς κύκλους με το εντελώς

"Κρίσις..." στα τέταρτα γενέθλια της Στρούγκας

προσωπικό ύφος του συγγραφέα. Αναφέρεται σ' έναν μισθοσυντήρητο υπάλληλο, ο οποίος σε πρώτο πρόσωπο διεκτραγωδεί και σαρκάζει την τραγική του οικονομική κατάσταση, αλλά καυτηριάζει και όσους ζουν πλουσιοπάροχα επειδή είχαν το θάρρος να κλέψουν δημόσιο χρήμα. Όπως και τώρα έτσι και τότε, η Κρίσις, είχε σχεδόν τις ίδιες αιτίες, αλλά δεν ήταν και ίδια για όλους.

Η έλλειψη λυρικών στοιχείων, η αμεσότητα στην αφήγηση, η τόλμη για εκμυστήρευση ακραίων καταστάσεων, ο απόλυτος ρεαλισμός, συνθέτουν ένα κείμενο ζωντανό, με δυνατές συγκινήσεις, πικρές αλήθειες και πολύ χιούμορ και σαρκασμό.

Για το τέλος, αντιγράφουμε ένα απόσπασμα από το κείμενο που κυκλοφόρησε για τα τέταρτα γενέθλια της Στρούγκας και που νομίζουμε ότι αξίζει να αναφέρουμε:

«Η κατάληψη της Στρούγκας πραγματοποιήθηκε στις 29 Μάρτη 2009, λίγο καιρό μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 μ' αφορμή τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Την απόφαση γι' αυτή την κατάληψη έλαβε η «ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Χαλκηδόνας», το σύνολο δηλαδή των ανθρώπων που είχαν καταλάβει το Πνευματικό Κέντρο της πόλης τις άγριες μέρες του Δεκέμβρη για να το καταστήσουν κέντρο αγώνα και αντιπληροφόρησης. Στόχος μας ήταν η επέκταση αυτής της δραστηριότητας, η δημιουργία ενός ανοιχτού κι αυτοδιαχειριζόμενου χώρου που θα μπορούσε ν' αποτελέσει εστία οργάνωσης, συνάντησης και διαλόγου μέσα στα πλαίσια της γειτονιάς μας.

Από τότε, έχει κυλήσει αρκετό νερό στο αυλάκι: Η συμπλήρωση τεσσάρων ετών λειτουργίας της Στρούγκας έρχεται σε μια συγκυρία παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, εμπλουτισμένης με τη διαρκή όξυνση της κρατικής καταστολής απέναντι σε όποιον αντιστέκεται στη φτώχεια και στη βαρβαρότητα που μας επιβάλλουν, απαιτώντας συμμόρφωση και υποταγή. Σήμερα εκδηλώνεται άγρια επίθεση από το κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής εναντίον αυτοδιαχειριζόμενων χώρων, στεκιών στα Πανεπιστήμια, καταλήψεων και αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων γειτονιάς.

Τι τους ενοχλεί στη δράση μας; Δεν είναι μόνο οι

συναυλίες, τα παιδικά εργαστήρια, οι συλλογικές κουζίνες, οι θεατρικές παραστάσεις, οι κινηματογραφικές προβολές, τα καφενεία, οι εβδομαδιαίες συνελεύσεις, οι πολιτικές και κοινωνικές εκδηλώσεις, τα μαθήματα αυτοάμυνας και τόσες άλλες «ρέπουσες προς την παρανομία» δραστηριότητες, τις οποίες επιδιώκουν να εξαλείψουν. Είναι κυρίως ο τρόμος που τους προκαλεί η δύναμη της συλλογικής προσπάθειας, της αντίστασης, του αγώνα για την ιδέα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Είναι το γεγονός ότι οι διαδικασίες που με κόπο έχουμε κερδίσει, σήμερα μας επιτρέπουν να έχουμε μια υπολογίσιμη παρέμβαση στην κοινωνία».

Cine Strouga

Θερινόν

Όπως κάθε καλοκαίρι, οι κινηματογραφικές προβολές της Στρούγκας μετακομίζουν στην φιλόξενη πίσω αυλή της οδού Δεκελείας 116. Εκεί, δίπλα στις βουκαμβίλιες, απλώνουμε τις καρέκλες και τα τραπέζια μας, παρακολουθούμε σπουδαίες ταινίες του παγκόσμιου κινηματογράφου, συζητάμε γι' αυτές και πίνουμε και μια παγωμένη μπίρα. Αποφεύγουμε το βιομηχανοποιημένο Χόλιγουντ και προτιμάμε αναγνωρισμένα ή λιγότερο γνωστά κινηματογραφικά διαμάντια από την Ευρώπη ως την Ασία και την ανεξάρτητη Αμερική, από τη δεκαετία του '60 ως τις μέρες μας. Η παρέα μας θα βρίσκεται εκεί κάθε Πέμπτη, Παρασκευή και Κυριακή στις 9 το βράδυ από τις 23 Μήν και μετά. Η είσοδος είναι ελεύθερη και ο προγραμματισμός είναι ακόμη ανοιχτός. Ελάτε να συζητήσουμε ποιες ταινίες θέλουμε να δούμε!

ΤΙ ΚΡΥΒΕΙ Η "ΧΡΥΣΗ" ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ;

Η εξόρυξη χρυσού στις Σκουριές Χαλκιδικής και την ευρύτερη περιοχή ξεκινάει χιλιάδες χρόνια πριν. Το ίδιο όμως παλιά, κι ακόμα πιο πίσω στο χρόνο, ξεκινά σ' αυτά τα μέρη η αλιεία, η μελισσοκομία, η κτηνοτροφία, η υλοτομία και άλλες δραστηριότητες, οι οποίες αποτελούσαν τις αρχέγονες θέσεις εργασίας του ντόπιου πληθυσμού.

Ο ρυθμός εξόρυξης τα χρόνια εκείνα ήταν τέτοιος που επέτρεπε στις υπόλοιπες δραστηριότητες να υπάρχουν. Σήμερα, τα ντόπια (Μπόμπολας, τοπική δημοτική αρχή, υπουργοί και λοιποί παρατρεχάμενοι) και τα ξένα (Eldorado Gold) συμφέροντα έρχονται να εφαρμόσουν ρυθμούς και μεθόδους εξόρυξης που δεν αφήνουν περιθώρια για άλλες δραστηριότητες, και θέτουν σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή.

Η περιοχή αυτή δεν αποτελεί μοναδικό φαινόμενο τέτοιας εκμετάλλευσης στην Ελλάδα. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα του Λαυρίου και της Σερίφου. Οι υποστηρικτές της επένδυσης μας μιλούν για θέσεις εργασίας σε καιρούς κρίσης και μαζικής ανεργίας, ενώ όλοι γνωρίζουμε ότι η εργασία σε τέτοιους χώρους, παραδοσιακά σήμαινε την εξαθλίωση της εργατικής τάξης, αποτελώντας την έσχατη λύση για φτηνό μεροκάματο, με «επιδόματα» βαριές ασθένειες (κυρίως του αναπνευστικού) και εργατικά ατυχήματα.

Επιστρέφοντας στην περίπτωση της Χαλκιδικής και στις παραπάνω δραστηριότητες, ας αναφέρουμε ένα παράδειγμα για να δείξουμε ένα μέτρο του πόσο κόπτονται όλοι αυτοί που μιλούν για ανάπτυξη: ο κλάδος της μελισσοκομίας παράγει πάνω από το 25% της ετήσιας πανελλαδικής παραγωγής του στην εν λόγω περιοχή. Να πούμε ακόμη ότι η Ελλάδα βρίσκεται στις τρεις πρώτες θέσεις του εν λόγω κλάδου στην Ευρώπη. Κάτι που σημαίνει, έσοδα για τον αγροτικό πληθυσμό διόλου ευκαταφρόνητα. Σε ποια ανάπτυξη αναφέρεστε, κύριοι;

Ο τουρισμός, η «μεγάλη βιομηχανία της χώρας» όπως διατυπώνονται, είναι ένα άλλο φιάσκο στη συγκεκριμένη υπόθεση, εφόσον η εξόρυξη χρυσού θα καταστρέψει τον υδροφόρο ορίζοντα και τη θάλασσα, ενώ το μέχρι σήμερα σπάνιας ομορφιάς τοπίο θα θυμίζει ένα απέραντο εργοτάξιο. Με λίγα λόγια ένας από τους δέκα πιο διάσημους τουριστικούς προορισμούς (ο νούμερο ένα για τη Β. Ελλάδα) θα μετατραπεί σε ένα ληηλατημένο τοπίο.

Πώς γίνεται να ακυρώνεται λοιπόν η αγροτική παραγωγή (και μάλιστα προϊόντων που εξάγει μαζικά η χώρα) και ο τουρισμός; Μα φυσικά με την ύπαρξη ενός υπερλαμόγιου, που με διασυνδέσεις σε υπουργεία, δυνάμεις καταστολής και ξένους επενδυτές, με αχνιστά και πολλά λεφτά, μπορεί να επεμβαίνει σε όποιο κομμάτι της ζωής επιλέγει. Χθες η Κερατέα, σήμερα η Χαλκιδική, μα το πρόσωπο παραμένει το ίδιο: ο αξιολάτρευτος για το σύστημα κύριος Μπόμπολας.

Ωστόσο κάποιος πρέπει να εξηγήσει σε όλους αυτούς πως λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο. Πως οι κάτοικοι φαίνεται ότι δε θα αφήσουν αμαχητί το δικαίωμα να ζουν όπως οι ίδιοι επιλέγουν στο χώρο τους, παρόλο που έχουν απέναντί τους τις δυνάμεις καταστολής στις υπηρεσίες των συμφερόντων της εταιρείας: επιλεκτικές συλλήψεις μετά από παρεμβάσεις, απαγωγές κατοίκων για ώρες, δημιουργία τράπεζας γενετικού υλικού, μαζική παρουσία της ασφάλειας, με εκφοβιστικό χαρακτήρα, σε συνεντεύξεις τύπου και, φυσικά, εισβολή πάνοπλων αστυνομικών δυνάμεων και ένοπλη κατοχή της πόλης της Ιερισσού. Βλέπουμε λοιπόν, ότι η γενικευμένη καταστολή εφαρμόζεται αποκάλυπτα σε όποιο κομμάτι της κοινωνίας αντιστέκεται, αναβαθμίζοντας συνεχώς τις μορφές της. Για παράδειγμα, οι προσαγωγές για μαζική συλλογή γενετικού υλικού είναι κάτι που συναντάμε πρώτη φορά απέναντί μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους θεωρούμε τους ανθρώπους που τρομοκρατούνται καθημερινά σε μια μικρή τοπική κοινωνία, όσους έχουν συλληφθεί διαπράττοντας το αυτονόητο (την αντίσταση στην καταπάτηση των ζώων τους) και αυτούς που επιλέγουν βίαια μέτρα για να σαμποτάρουν τα επιχειρηματικά συμφέροντα, κομμάτια μιας ζωτανής κοινωνικής αντίστασης και δηλώνουμε το ελάχιστο, την αλληλεγγύη μας.

Κανείς δεν μπορεί να διαχειριστεί τη ζωή καλύτερα από εμάς τους ίδιους, κανείς δεν ξέρει τις ανάγκες της παραγωγής καλύτερα από τους ίδιους τους κατοίκους. Και για να οργανώσουμε τη ζωή μας όπως οι ίδιοι θέλουμε, είμαστε έτοιμοι να χρησιμοποιήσουμε και τον πιο βίαιο τρόπο.

Αθλητικές ιστορίες: Ποδόσφαιρο και πολιτική

Στις 16 Μαρτίου ο ναζιστικός χαιρετισμός του ποδοσφαιριστή της ΑΕΚ **Γιώργου Κατίδη** προκάλεσε ποικίλα και αντιφατικά σχόλια. Δεν έχουμε πρόθεση σχολιασμού της εν λόγω κίνησης, μιας και οι οπαδοί της ΑΕΚ πήραν σαφή θέση απέναντι στο περιστατικό καταγγέλοντας τόσο τον ποδοσφαιριστή όσο και αυτούς που στο όνομα της ομάδας τους αυτοπροβάλλονταν χιτίζοντας το "αντιρατσιστικό" τους προφίλ. Αντί για σχόλιο, παρουσιάζουμε εν συντομία τις ιστορίες δύο ποδοσφαιριστών που διάλεξαν να είναι με τη μεριά αυτών που αντιστέκονται και αγωνίζονται ενάντια στις εκάστοτε εξουσιαστικές δομές.

Ο **Σπύρος Κοντούλης** (φωτογραφία πάνω) γεννήθηκε το 1915 στην Κοκκινιά. Ξεκίνησε το ποδόσφαιρο από την τοπική ομάδα Άμυνα Πειραιώς και το 1935 πήρε μεταγραφή στην ΑΕΚ, με την

οποία κατέκτησε δύο πρωταθλήματα, ένα κύπελο και ένα πρωτάθλημα Αθηνών. Τον Απρίλιο του 1944 συνελήφθη από τους ναζί στο Πεδίο του Άρεως και οδηγήθηκε στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου. Εκεί συνάντησε τον αδερφό του Βασίλη, που εκτελέστηκε, και τον συμπαίκτη του στην ΑΕΚ Κώστα Χριστοδούλου, που βασανίστηκε φριχτά πριν αφεθεί ελεύθερος. Δύο μήνες αργότερα, δολοφονήθηκε από τα γερμανικά στρατεύματα στην προσπάθεια του να αποδράσει από το φορτηγό που τον μετέφερε για εκτέλεση από τις φυλακές στο σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Ο **Ρόμπι Φάουλερ** (κάτω) είναι ένας από τους ελάχιστους ποδοσφαιριστές που έχουν λατρευτεί τόσο πολύ από τους οπαδούς της Λίβερπουλ. Αγωνίστηκε με τους κόκκινους από το 1993 ως το 2001 και επέστρεψε για τη σεζόν 2006-2007. Το 1997, όταν οι λιμενεργάτες της πόλης κατέβηκαν σε απεργία για την απόλυση 500 συναδέλφων τους, βρήκαν στο πρόσωπό του τον πλέον διάσημο σύμμαχο. Σε ευρωπαϊκό αγώνα του Κυπέλλου Κυπελλούχων, σκόραρε και έβγαλε τη φανέλα του, φρονώντας από κάτω ένα μπλουζάκι με μήνυμα συμπαράστασης για τον αγώνα των λιμενεργατών. Η UEFA τον τιμώρησε για αυτή του την πράξη με πρόστιμο 2.000 ελβετικών φράγκων.

Λεϊά Σαγρέ

Οι πυρπολήτριες 142 χρόνια από την Παρισινή Κομμούνια

«Δεν υπερασπιζομαι τον εαυτό μου, ούτε θέλω να με υπερασπίσουν. Ανήκω ολοκληρωτικά στην κοινωνική επανάσταση, κι εφόσον κάθε καρδιά που πάλλεται για την ελευθερία έχει δικαίωμα στο βόλι, εγώ απαιτώ το μεριδίό μου. Εάν με αφήσετε ζωντανή, δεν θα πάψω να φωνάζω για εκδίκηση. Τελείωσα, μπορείτε να με σκοτώσετε».

Λουίζ Μισέλ, οργανώτρια της «Ένωσης Γυναικών για την Άμυνα του Παρισιού» ενώπιον του στρατοδικείου.

Οι γυναίκες της Κομμούνιας του Παρισιού (26 Μάρτη - 28 Μάη 1871) αποκαλούνταν *retroleuses*, δηλαδή πυρπολήτριες (μια λέξη που κατέληξε να σημαίνει, μεταφορικά, τη γυναίκα που, φλογισμένη από επαναστατικό πάθος, υπερασπίζεται μαχητικά τις απόψεις της), καθώς είχε διαδοθεί ότι η κύρια δραστηριότητα τους ήταν οι εμπρησμοί. Πολλές από αυτές έπεσαν στα

οδοφράγματα, άλλες έβαζαν συστηματικά φωτιά σε κτίρια για να σταματήσουν την προέλαση του στρατού των Βερσαλλιών, έδεναν τις πληγές των τραυματισμένων και ήταν ανάμεσα σε εκείνους που έφτιαχναν τα όπλα για την άμυνα της πόλης. Επιπλέον τοποθετούνταν συνολικά απέναντι στο ζήτημα της γυναικείας απελευθέρωσης μιας και ακόμη και στην Κομμούνια ο τρόπος εκλογής αντιπροσώπων - καθολική ψηφοφορία των ανδρών - απέκλειε αποφασιστικά τις γυναίκες. Η **Ντιμίτριεφ**, από τα ιδρυτικά στελέχη της Ένωσης των Γυναικών, έγραφε σε μια αναφορά προς την Κομμούνια: «Θα ήταν μια καλή ιδέα να απαλείψουμε κάθε ανταγωνισμό ανάμεσα σε εργάτες διαφορετικών φύλων, μια και παλεύουν στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, μια και τα συμφέροντά τους ταυτίζονται. Οι μισθοί θα 'πρεπε να είναι ίσοι για ίση εργασία».

Λεϊά Σαγρέ

ΣΧΟΛΙΟ Τι αξίζει να μαθαίνεις ότι συνέβη και ποιος αποφασίζει γι' αυτό;

Την Παρασκευή 5 Απρίλη, λίγο μετά τις 8 μμ, ο οδηγός του λεωφορείου Β9 που διέσχισε εκείνη την ώρα την πόλη μας, υποχρέωσε τους μετανάστες πελάτες του να αποβιβαστούν έξω απ' το δημαρχείο, καλώντας παράλληλα την αστυνομία. Οι έφιπποι σερίφηδες κατέβησαν σε χρόνο μηδέν. Αντί να αναζητήσουν τον οδηγό, ο οποίος στο μεταξύ είχε πατήσει γκάζι κι είχε φύγει, έλεγξαν τους 50 περίπου μετανάστες που επέβαιναν στο λεωφορείο κι ήταν θύματα ρατσισμού. Δεκάδες πολίτες παρακολούθησαν την παράλογη σκηνή, το γεγονός όμως έμεινε ασχολίαστο από το σύνολο των τοπικών μέσων ενημέρωσης. Λογικό: τι δημοσιογραφικό ενδιαφέρον έχουν 50 μετανάστες που επιστρέφουν κουρασμένοι από τη δουλειά και γίνονται θύματα ρατσιστικής συμπεριφοράς στο κέντρο της πόλης μας; Λίγες μέρες αργότερα, στις 18 Απρίλη, στο ίδιο μέρος, ένας συμπολίτης μας, που λόγω οικονομικής κρίσης αντιμετώπιζε σοβαρά επαγγελματικά προβλήματα, ξεπέρασε τα όριά του και με φανερό συναισθηματική διαταραχή δημιούργησε ένα επεισόδιο μπροστά στο δημαρχείο. Σ' αυτή την περίπτωση, το ανθρωποφαγικό «δημοσιογραφικό» ένστικτο λειτουργήσε αμέσως, ίσως επειδή ο άνθρωπος ήταν μόνος και περνούσε μια δύσκολη στιγμή κι έτσι σε λίγα λεπτά το διαδίκτυο πλημμύρισε με φωτογραφίες και βίντεο του περιστατικού, με αλλοιωμένα χαρακτηριστικά, για να ικανοποιηθεί και η υποκριτική ευπρέπιά τους. Φωτεινό σημείο και στις δυο περιπτώσεις, η στάση του πλήθους που παρέμεινε στο χώρο μέχρι την κατά το δυνατόν ομαλή αποκλιμάκωση.